

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA IŠVADA,
pateikta 2016 m. spalio 19 d.¹

Byla C-453/16 PPU

**Openbaar Ministerie
prieš
Halil Ibrahim Özçelik**

(Rechtbank Amsterdam (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas, Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Policijos ir teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose — Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR — Europos arešto orderis — 8 straipsnio 1 dalies c punktas — Sąvoka „arešto orderis arba kitas jam prilygstančio poveikio vykdomasis teismo sprendimas“, priimtas prieš Europos arešto orderį“

1. Kiek tai susiję su Pagrindų sprendime 2002/584/TVR² nustatyta sistema, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas neseniai pabrėžė būtiną vykdyti reikalavimą, kad prieš priimant bet kurį Europos arešto orderį ir prieš vykdant perdavimą Europoje turi būti priimtas atskiras nacionalinis arešto orderis arba analogiškas vykdytinas teismo sprendimas.
2. Ar tokio reikalavimo, nustatyto pagal Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punktą, remiantis Teisingumo Teismo aiškinimu laikomasi, kai nacionalinį AO³ priėmė išduodančiosios valstybės policija ir patvirtino šios šalies prokuratūra? Trumpai tariant, *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas), kaip EAO vykdančioji institucija⁴, Teisingumo Teismui pateikia šį klausimą prašyme priimti prejudicinį sprendimą.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimas dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, 2002, p. 1), iš dalies pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, iš dalies keičiančiu pamatinius sprendimus 2002/584/TVR, 2005/214/TVR, 2006/783/TVR, 2008/909/TVR ir 2008/947/TVR ir stiprinančiu asmenų procesines teises bei skatinančiu tarpusavio pripažinimo principo taikymą sprendimams, priimtiems atitinkamam asmeniui asmeniškai nedalyvavus teisminiame nagrinėjime (OL L 81, 2009, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34), (toliau – Pagrindų sprendimas).

3 — Arešto orderis.

4 — Europos arešto orderis.

I – Teisinis pagrindas

A – Sąjungos teisė

1. ES sutartis

3. ESS 6 straipsnyje nustatyta:

„1. Sąjunga pripažįsta Pagrindinių teisių chartijoje (toliau – Chartija) išdėstytas teises, laisves ir principus <...>; Chartija turi tokią pat teisinę galią, kaip ir Sutartys.

Chartijos nuostatos niekaip neišplečia Sutartyse apibrėžtos Sąjungos kompetencijos.

Chartijoje nustatytos teisės, laisvės ir principai aiškinami laikantis Chartijos VII antraštinėje dalyje pateiktų bendrųjų nuostatų, reglamentuojančių jos aiškinimą ir taikymą, taip pat tinkamai atsižvelgiant į Chartijoje nurodytus paaiškinimus, kuriuose pateikti tų nuostatų šaltiniai.

2. Sąjunga prisijungia prie Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos [pasirašytos 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje (toliau – EŽTK)]. Šis prisijungimas neturi įtakos Sutartyse apibrėžtai Sąjungos kompetencijai.

3. Pagrindinės teisės, kurias garantuoja [EŽTK] ir kurios kyla iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų, sudaro Sąjungos teisės bendruosius principus.“

2. Chartija

4. Pagal Chartijos 47 straipsnį „Teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą“:

„Kiekvienas asmuo, kurio teisės ir laisvės, garantuojamos Sąjungos teisės, yra pažeistos, turi teisę į veiksmingą jų gynybą teisme šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.

Kiekvienas asmuo turi teisę, kad jo bylą per kiek įmanoma trumpesnę laiką viešai ir teisingai išnagrinėtų pagal įstatymą įsteigtas nepriklausomas ir nešališkas teismas. Kiekvienas asmuo turi turėti galimybę gauti teisinę pagalbą, būti ginamas ir atstovaujamas.

<...>“

3. Pagrindų sprendimas

5. 5 konstatuojamoje dalyje numatyta:

„Sąjungos siekis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve reikalauja panaikinti ekstradiciją tarp valstybių narių ir pakeisti ją perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. <...>“

6. Pagal 6 konstatuojamąją dalį:

„Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teismo bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.“

7. Pagal 10 konstatuojamąją dalį:

„Europos arešto orderio mechanizmas remiasi aukštu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu. Jo įgyvendinimą galima sustabdyti tik tuo atveju, jei viena iš valstybių narių sunkiai ir nuolat pažeidinėja Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnio 1 dalyje išdėstytus principus, Tarybos nustatytus pagal minėtos sutarties 7 straipsnio 1 dalį, ir dėl to atsiranda jos 7 straipsnio 2 dalyje nurodytos pasekmės.“

8. Pagal 1 straipsnį „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda [priima] valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų [sulaikytų] ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę [vykdyti baudžiamąjį persekiojimą arba laisvės atėmimo bausmę], arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.

3. Šis pagrindų sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus Europos Sąjungos sutarties 6 straipsnyje.“

9. 6 straipsnyje „Kompetentingų teisminių institucijų nustatymas“ numatyta:

„1. Išduodančioji teisminė institucija - tai išduodančiosios valstybės narės teisminė institucija, kuri pagal tos valstybės teisę yra kompetentinga išduoti Europos arešto orderį.

2. Vykdančioji teisminė institucija - tai vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija, kuri pagal tos valstybės teisę yra kompetentinga vykdyti Europos arešto orderį.

3. Kiekviena valstybė narė Tarybos Generaliniam sekretoriatui praneša kompetentingą pagal jos teisę teisminę instituciją.“

10. Vadovaujantis 8 straipsnio „Europos arešto orderio turinys ir forma“ 1 dalimi:

„1. Europos arešto orderyje nurodoma ši informacija, kuri pateikiama forma, nustatyta priede:

<...>

c) vykdytino teismo sprendimo įrodymas, arešto orderis arba kitas tokį pat poveikį turintis vykdytinas teismo sprendimas, kuriam taikomi 1 ir 2 straipsniai;

<...>.“

11. Dėl ryšio su kitais teisės dokumentais 31 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta:

„1. Nepažeidžiant toliau išvardytų konvencijų nuostatų taikymo valstybių narių ir trečiųjų valstybių santykiams, šis pamatinis [pagrindų] sprendimas nuo 2004 m. sausio 1 d. pakeičia šių konvencijų, taikomų valstybių narių tarpusavio santykiams ekstradicijos srityje, atitinkamas nuostatas:

a) 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos, jos 1975 m. spalio 15 d. papildomo protokolo, jos 1978 m. kovo 17 d. antrojo papildomo protokolo ir 1977 m. sausio 27 d. Europos konvencijos dėl kovos su terorizmu nuostatas, susijusias su ekstradicija;

<...>.“

B – Vengrijos teisės aktai

12. Pagal informaciją, kurią prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui 2016 m. liepos 14 d. nurodė Vengrijos Teisingumo ministerija ir kurią pateikė šios šalies vyriausybė, prokuratūra yra nepriklausoma vykdomosios valdžios institucija, kurios vadovą skiria parlamentas devyneriems metams.

13. Vengrijos baudžiamojo proceso kodekso⁵ 28 straipsnio 3 ir 4 dalyse nustatyta, kad prokuratūros funkcija – nurodyti kompetentingoms institucijoms (įskaitant policiją) pradėti „ikiteisminius tyrimus“ ir tikrinti, ar jie atliekami laikantis įstatymų. Vis dėlto prokuratūra gali ir pati atlikti ikiteisminius tyrimus⁶. Konkreti jos užduotis – „prižiūrėti asmens laisvę ribojančių prievartos priemonių, kurių įsakyta imtis vykstant baudžiamajam procesui, įgyvendinimo teisėtumą“⁷.

14. Šiomis aplinkybėmis viena iš prokuratūros teisių yra patvirtinti, pakeisti arba atmesti policijos taikomą „kardomojo kalinimo“ priemonę. Baudžiamojo proceso kodekso 28 straipsnio 4 dalies c punkte nustatyta, kad prokuratūra gali „pakeisti arba atšaukti ikiteisminį tyrimą atliekančios institucijos sprendimą“.

15. Baudžiamojo proceso kodekso 126 straipsnyje numatyta galimybė asmeniui taikyti „kardomąjį kalinimą“, t. y. laikinai atimti laisvę, jeigu yra pagrįstų priežasčių įtarti, kad buvo atlikta nusikalstama veika, už kurią skiriama laisvės atėmimo bausmė, ir yra pagrindo manyti, kad tam asmeniui bus skirtas „pirminis areštas“. „Kardomąjį kalinimą“ gali skirti teisėjas, prokuratūra arba ikiteisminį tyrimą atliekanti institucija ir jo trukmė negali viršyti 72 valandų, po kurių asmuo turi būti paleistas į laisvę, išskyrus atvejį, kai teisėjas paskiria „pirminį areštą“.

16. Pagal Baudžiamojo proceso kodekso 129 ir paskesnius straipsnius išimtinai teisėjų kompetencijai priklauso skirti „pirminį areštą“ (kuris reiškia „teisminį sulaikyto asmens laisvės atėmimą prieš paskelbiant galutinį sprendimą“)⁸, ir jį galima priimti prieš prokuratūrai parengiant kaltinamąjį aktą arba po jo.

II – Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

17. Turkijos piliečiui Halil Ibrahim Özçelik iškeltaje baudžiamojoje byloje Vesprėmo apylinkės teismas (Vengrija) 2016 m. birželio 21 d. išdavė EAO, prašydamas perduoti jį už du Vengrijoje padarytus pažeidimus, už kuriuos šioje valstybėje narėje taikomos baudžiamojo pobūdžio sankcijos⁹.

18. Šiuo metu H. Özçelik yra Zwaag (Nyderlandai) sulaikymo centre ir laukia *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas) sprendimo.

19. Vesprėmo apylinkės teismo prie EAO pridėtos formos 1 punkto b papunktis grindžiamas (nacionaliniu) AO Nr. 19060/93/2014.bü, išduotu Ajka policijos departamento (Vengrija) ir 2016 m. birželio 14 d. patvirtintu to paties miesto prokuratūros sprendimu.

5 — *Büntetdeljársról szóló 1998 évi XIX. törvény* (1998 m. Įstatymas Nr. XIX, patvirtinantis Baudžiamojo proceso kodeksą).

6 — Pagal minėto kodekso 28 straipsnio 3 dalį prokuratūra nurodo pradėti ikiteisminį tyrimą arba jį atlieka, kad būtų nustatytos sąlygos kaltinimui pareikšti. Pagal minėto straipsnio 4 dalį, jeigu ikiteisminį tyrimą atliekanti institucija savo iniciatyva pareiškia kaltinimą arba, atlikdama ikiteisminį tyrimą, imasi tam tikrų veiksmų, prokuratūra turi užtikrinti, kad per visą procesą būtų laikomasi įstatymų ir kad jame dalyvaujantys asmenys galėtų pasinaudoti savo teisėmis.

7 — Baudžiamojo proceso kodekso 28 straipsnio 6 dalis.

8 — 129 straipsnio 1 dalis.

9 — Vadovaujantis informacija, pateikta prie EAO pridėtoje formoje, jis kaltinamas oficialaus dokumento klastojimu (tiksliau, neteisingų duomenų ir faktinių aplinkybių nurodymu ir neteisingų pareiškimų pateikimu notariškai patvirtintame dokumente), už kurį baudžiama pagal Vengrijos baudžiamojo kodekso 342 straipsnio 1 dalies c punktą.

20. 2016 m. liepos 8 d. *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas) paprašė Vengrijos institucijų pateikti paaiškinimų dėl prokuratūros vaidmens, konkrečiai kalbant, patikslinti, ar ji yra nepriklausoma nuo vykdomosios valdžios, taip pat – kaip tvirtinami policijos priimti įsakymai, kokie kriterijai šiuo tikslu taikomi ir kokie tokio patvirtinimo padariniai. Taip pat minėtas teismas klausė, ar policijos išleistą įsakymą patvirtinęs asmuo vėliau gali dalyvauti toje pačioje byloje kaip prokuratūros atstovas.

21. 2016 m. liepos 14 d. atsakyme Vengrijos institucijos pabrėžė, kad prokuratūra yra nepriklausoma nuo vykdomosios valdžios; ji turi prižiūrėti, kad policija paisytų sulaikytojo teisių, taip pat – kaip už baudžiamąjį persekiojimą atsakinga institucija ji turi teisę pakeisti arba panaikinti policijos priimtą sprendimą, įskaitant arešto orderius, jeigu mano, kad jie prieštarauja teisės aktams arba tyrimo objektui, ir kad nacionalinį AO patvirtinęs prokuroras vėliau gali dalyvauti baudžiamajame procese kaip šios institucijos atstovas.

22. Atsižvelgus į šią informaciją *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas) kyla abejonių, ar policijos išduotas nacionalinis AO, kurį vėliau patvirtino Vengrijos prokuroras, gali būti laikomas „teismo sprendimu“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punktą. Todėl jis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

„1. Ar terminas „teismo sprendimas“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584/TVR 8 straipsnio 1 dalies pradžią ir c punktą, yra Sąjungos teisės sąvoka, kuri turi būti aiškinama savarankiškai ir vienodai?

2. Jei atsakymas būtų teigiamas, ką ši sąvoka reiškia?

3. Ar prokuroro atliekamas prieš tai policijos išduoto nacionalinio arešto orderio patvirtinimas, kaip antai nagrinėjamas šioje byloje, yra toks „teismo sprendimas“?

23. Pagal prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo vertinimą (pateiktą prašymo priimti prejudicinį sprendimą 4.3 dalyje):

– nors Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkte nedaroma aiški nuoroda į valstybių narių teisę, turint omenyje minėtos sąvokos prasmę ir apimtį, neaišku, ar kalbama apie sąvoką, kuri turi būti aiškinama savarankiškai ir vienodai visoje Sąjungoje,

– Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkto versijoje vokiečių kalba kalbama apie „justizielle Entscheidung“, o versijoje anglų kalba vartojamas terminas „judicial decision“. Taigi vartojamas gerokai platesnis terminas už „echterlijke beslissing“, o tai galėtų reikšti, kad terminas „teismo sprendimas“ apima ir prokuratūros sprendimą. Tačiau viena ar kelios Sąjungos teisės akto nuostatų kalbinės versijos negali būti vienintelis jų aiškinimo pagrindas,

– 2016 m. birželio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bob-Dogi*¹⁰ 52–57 punktai galėtų būti aiškinami taip, kad jie „nenustato jokio esminio reikalavimo, kurį turėtų atitikti AO išdavusios institucijos kompetencija, pozicija ar jos vykdomos procedūros; jais tik suformuluojama prielaida, kad iš nuorodos į nacionalinį arešto orderį matyti, kad toks orderis išduotas laikantis procesinių garantijų ir paisant prašomo perduoti asmens pagrindinių teisių“,

10 — Byla C-241/15, EU:C:2016:385.

- kadangi pagal atskirų valstybių narių, įskaitant ir Nyderlandų, nacionalinės teisės aktus prokuratūra dalyvauja vykdant baudžiamąjį teisingumą ir turi įgaliojimus nurodyti sulaikyti įtariamuosius, taip pat, atsižvelgiant į aplinkybes, pratęsti laisvės atėmimo priemonės taikymo laikotarpį, remiantis Sprendimo *Bob-Dogi*¹¹ 52–57 punktais „teismo sprendimo“ sąvoką galima būtų aiškinti taip, kad tokiu sprendimu laikytinas teismo ar prokuroro priimtas sprendimas“;
- neaišku, kaip aiškinti Pagrindų sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje pateiktą „teismo sprendimo“ ir jo 6 straipsnyje esančią „teisminės institucijos“ sąvokas, todėl *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas) kelia klausimą, ar gali remtis SESV 267 straipsnyje vartojama teismo sąvoka, ar Europos Žmogaus Teisių Teismo praktika dėl EŽTK 5 straipsnio.

III – Procesas Teisingumo Teisme

24. 2016 m. rugpjūčio 16 d. Teisingumo Teismas gavo prašymą priimti prejudicinį sprendimą kartu su prašymu taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą (SESV 267 straipsnio ketvirta pastraipa). Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas tokį prašymą grindė tuo, kad H. Özçelik yra sulaikytas ir kad nuo sprendimo dėl bylos esmės priklausoma tai, ar jo padėtis tokia ir liks.
25. 2016 m. rugsėjo 1 d. tvarkomajame posėdyje Teisingumo Teismas sutiko nagrinėti bylą pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.
26. Pastabas raštu pateikė Vengrijos bei Nyderlandų vyriausybės ir Europos Komisija.
27. 2016 m. spalio 5 d. įvyko teismo posėdis, kuriame Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje nurodytos suinteresuotosios šalys, konkrečiai kalbant, Vengrijos vyriausybė, atsakė į jai pateiktus klausimus.
28. Nyderlandų, Vokietijos, Vengrijos ir Komisijos atstovai minėtame posėdyje pateikė savo pastabas.

IV – Analizė

A – Dėl pirmojo ir antrojo prejudicinių klausimų

29. Išvados byloje *Poltorak*¹², kurią pateikiu tuo pačiu metu, 26–31 punktuose paaiškinu priežastis, kodėl Pagrindų sprendime vartojamas sąvokas „teisminė institucija“ ir „teismo sprendimas“ laikau savarankiškais. Todėl, nenorėdamas nereikalingai išsiplėsti, šioje išvadoje pateikiu nuorodą į minėtus punktus.
30. Tos pačios išvados 32 ir paskesniuose punktuose siūlau abi sąvokas aiškinti vadovaujantis Teisingumo Teismo paprastai taikomais aiškinamaisiais kriterijais, pagal kuriuos akcentuojama pirmoji sąvoka (teisminė institucija), nes „egzistuoja glaudus ryšys tarp teismo sprendimo pobūdžio ir jį priėmusios teisminės institucijos statuso“¹³.
31. Kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo abejonės susijusios su Pagrindų sprendime vartojamos sąvokos „teismo sprendimas“ savarankiškumu ir reikšme, manau, kad šiuo klausimu pakankamai aiškiai išreiškiau savo nuomonę byloje *Poltorak* paraleliai teikiamoje išvadoje.

11 — 2016 m. birželio 1 d. sprendimas (C-241/15, EU:C:2016:385).

12 — Byla C-452/16 PPU, nagrinėjama šiame teisme.

13 — Išvados byloje *Poltorak* 34 punktą (C-452/16 PPU).

B – *Dėl trečiojo prejudicinio klausimo*

32. Tačiau, priešingai nei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas byloje *Poltorak*, šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo iškelti klausimai susiję su institucija, kuri yra kompetentinga išduoti ne EAO, o pirmesnę nacionalinę AO.

33. Nyderlandų teismui, į kurį kreiptasi dėl vykdymo, abejonių kyla dėl to, kad Vengrijos institucija, kuri konkrečiu atveju išdavė nacionalinę AO dėl H. Özçelik, buvo Ajka policijos departamentas, kurio sprendimą 2016 m. birželio 14 d. patvirtino arba kuriam pritarė minėtos valstybės prokuratūra.

34. Svarbu pabrėžti, kad, kitaip nei nacionalinę AO, EAO dėl H. Özçelik 2016 m. birželio 21 d. išdavė Vengrijos teisminė institucija (Vesprėmo apylinkės teismas), ir niekas neneigia ir neginčija, kad šis organas yra „teisminė institucija“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimą. Mano nuomone, ši aplinkybė gali turėti didelį poveikį atsakant prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui; šį poveikį aptarsiu toliau.

35. Pradėsiu nuo prielaidos, kad prokuratūros atliekamas nacionalinio AO, kurį iki tol yra pasirašiusi tik policija, patvirtinimas arba pritarimas jam paverčia prokuratūrą tikrąja su minėtu orderiu susijusius sprendimus priimančia institucija (arba viena iš sprendimus priimančių institucijų). Laikydamosi jai baudžiamajame procese suteiktų įgaliojimų, prokuratūra pirminį policijos sprendimą priskyre prie savo pačios priimamų sprendimų ir suteikė jam galią, kuri prilygsta bet kokiam kitam jos priimtam sprendimui. Taigi galima aiškinti, kad Vengrijos prokuratūra H. Özçelik iškeltoje baudžiamajoje byloje yra tikroji nacionalinio AO „autorė“.

36. Pritarus šiai prielaidai, reikėtų daryti bent dvi išvadas. Pirmoji yra ta, kad, nagrinėjant šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nebūtina pateikti abstraktaus atsakymo dėl valstybių narių prokuratūrų legitimumo (jeigu kuri nors iš valstybių narių jas paminėjo prie teisminių institucijų, apie kurias turi būti pranešama Tarybai pagal Pagrindų sprendimo 6 straipsnio 3 dalį), kad galėtų išduoti EAO, kaip tai suprantama pagal minėto Pagrindų sprendimo 1 straipsnį ir 6 straipsnio 1 dalį. Pasikartosiu, kad pagrindinėje byloje ne prokuratūra, o apylinkės teismas pateikė EAO *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas).

37. Antroji išvada, išplaukianti iš minėtos prielaidos, būtų ta, kad pateiktais klausimais siekiama išsiaiškinti tik tai, ar Vengrijos prokuratūros išduoti (konkrečiau kalbant, patvirtinti arba sulaukę pritarimo) nacionaliniai AO atitinka kurią nors iš teisinių kategorijų, minėtų Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkte, t. y. „sprendimo įrodymas, <...> arešto orderis arba kitas tokį pat poveikį turintis vykdytiną teismo sprendimą <...>“.

38. Atsižvelgiant į minėtą glaudų teismo sprendimo ir jį priėmusios teisminės institucijos statuso ryšį, atsakymas į šiuos klausimus negali apsieiti be preliminarių išvadų dėl to, ar prokuratūra gali būti laikoma teismine institucija, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimą. Remiantis jos struktūra pagal šį teisės aktą, būtų galima nustatyti tam tikrus požymius, pagal kuriuos, atlikus palyginimą atsižvelgiant į prokuratūros statusą ir funkcijas Vengrijos baudžiamajame procese, galima būtų spręsti dėl Vengrijos prokuratūros patvirtinto nacionalinio AO kaip „teismo sprendimo“ pobūdžio, taip pat dėl galimybės įtraukti jį į Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkto taikymo sritį.

39. Pagrindų sprendimo pradinio pasiūlymo¹⁴ 3 straipsnyje buvo pateikta teisminės institucijos sąvokos apibrėžtis (EAO perduodanti arba gaunanti institucija), į kurią abiem atvejais šalia teismų buvo aiškiai įtraukta prokuratūra¹⁵.

40. Šio pasiūlymo aiškinamajame rašte pridurta, kad sąvoka „teisminė institucija“ atitinka 1957 m. Europos konvencijoje dėl ekstradicijos vartojamą sąvoką, pagal kurią teisminėmis institucijomis pripažįstamos „pačios teisminės institucijos ir prokuratūra, išskyrus policiją“¹⁶.

41. Vis dėlto pasiūlymo 3 straipsnyje vartojama sąvokos apibrėžtis Pagrindų sprendime nebuvo patvirtinta ir galutinės redakcijos dokumento 1 ir 6 straipsniuose nebeliko nuorodos į prokuratūrą. Tokio pašalinimo priežastis sunku paaiškinti: ar prokuratūros nenorėta įtraukti, ar buvo savaime suprantama, kad, nors konkrečiai nepaminėta, kalbant apie EAO, prokuratūra yra valstybių narių teisminių institucijų dalis?¹⁷

42. Neaiškumų šiuo klausimu liko iki šiol¹⁸ ir, jei neklystu, nė viena valstybių narių teisminė institucija dėl jų nesikreipė į Teisingumo Teismą. Iš tikrųjų, norint atsakyti į šį klausimą, kyla daug aiškinimo problemų.

43. Priėmus Pagrindų sprendimą kai kurios valstybės narės pranešė Tarybos Generaliniam sekretariatui, kad, taikant minėto sprendimo 6 straipsnio 3 dalį, tarp „kompetentingų institucijų pagal jų nacionalinę teisę“, kurios gali išduoti arba vykdyti EAO, yra ir atitinkamos prokuratūros. Tačiau griežtai teisiniu požiūriu šie pranešimai nelemia priemonių, kurių imasi kiekviena valstybė, atitikties Pagrindų sprendimo turiniui. Minėta nuostata valstybėms leidžia paskirti arba pasirinkti teismines institucijas, kurios bus kompetingos priimti ar išduoti EAO, bet joms nesuteikiama teisė išplėsti teisminės institucijos sąvokos, priskiriant jai tas institucijas, kurios neturi tokio statuso.

44. Vengrija nėra viena iš tų valstybių narių, kurios savo prokuratūrai priskyrė teisminės institucijos, galinčios išduoti arba priimti EAO, statusą. Pagal pranešimą dėl Pagrindų sprendimo 6 straipsnio 3 dalies, kurį ši šalis 2004 m. balandžio 26 d. nusiuntė Tarybai, „<...> siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn, išduodančioji teisminė institucija yra šiuo klausimu kompetentingas teismas. Siekiant vykdyti laisvės atėmimo bausmę ar sprendimą dėl įkalinimo, vykdytysis teisėjas yra kompetentingas išduoti Europos arešto orderį“¹⁹.

14 — COM(2001) 522 *final*.

15 — „For the purposes of this Framework Decision, the following definitions shall apply: a) *“European arrest warrant”* means a request, issued by a judicial authority of a Member State, and addressed to any other Member State, for assistance in searching, arresting, detaining and obtaining the surrender of a person, who has been subject to a judgement or a judicial decision, as provided for in Article 2; b) *“issuing judicial authority”* means the judge or the public prosecutor of a Member State, who has issued a European arrest warrant; c) *“executing judicial authority”* means the judge or the public prosecutor of a Member State in whose territory the requested person sojourns, who decides upon the execution of a European arrest warrant <...>“.

16 — Pasiūlymo 3 straipsnio komentare nurodyta: „The procedure of the European arrest warrant is based on the principle of mutual recognition of court judgments. State-to-State relations are therefore substantially replaced by court-to-court relations between judicial authorities. The term *“judicial authority”* corresponds, as in the 1957 Convention (cf. *Explanatory Report, Article 1*), to the judicial authorities as such and the prosecution services, but not to the authorities of police force. The issuing judicial authority will be the judicial authority which has authority to issue the European arrest warrant in the procedural system of the Member State (Article 4)“ (išskirta mano).

17 — Yra tvirtų argumentų ir vienai, ir kitai pozicijai pagrįsti. Puikių pavyzdžių galima rasti peržiūrėjus teisėjų nuomones „už“ ir „prieš“ priimtą 2012 m. gegužės 30 d. *Supreme Court of the United Kingdom* (Jungtinės Karalystės Aukščiausiasis Teismas) sprendimą byloje *Assange / The Swedish Prosecution Authority*, [2012] UKSC 22. Vis dėlto neabejoju, kad tai, jog aiškiai neužsimenama apie pasiūlyme numatytą policijos pašalinimą, aiškintina kaip patvirtinimas.

18 — 2014 m. vasario 27 d. Europos Parlamentas priėmė rezoliuciją su rekomendacijomis Komisijai dėl EAO persvarstymo (procedūra 2013/2019(INL)), kurioje kritikuojama, kad „Pagrindų sprendime 2002/584/TVR ir kituose tarpusavio pripažinimą reglamentuojamuose dokumentuose neapibrėžtas terminas „teisminė institucija“, todėl praktika valstybėse narėse skiriasi ir sukuriamas netikrumas, mažinamas tarpusavio pasitikėjimas ir [tai lemia] bylinėjim[ąsi]“. Europos Parlamentas ragino Komisiją pateikti naujus „pasiūlymus dėl [pagal] teisėkūros procedūr[ą] priimamų aktų, kuriuose būtų atsizvelgiama į šios rezoliucijos priede pateikiamas išsamias rekomendacijas ir pagal kuriuos būtų numatyta <...> a) procedūra, pagal kurią tarpusavio pripažinimo priemonę prireikus gali patvirtinti priemonę išduodančios valstybės narės teisėjas, teismas, tyrimą atliekantis pareigūnas arba *prokuroras*, siekiant panaikinti galimybę skirtingai aiškinti terminą „teisminė institucija“ <...>“ (išskirta mano).

19 — Europos Sąjungos Tarybos dokumentas 8929/04.

45. Nors dabar norėčiau pamėginti pateikti apibendrintą atsakymą į klausimą dėl valstybių narių prokuratūros teisės išduoti EAO, nemanau, kad tai reikia daryti nagrinėjant šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nes, kaip minėjau, EAO *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas) pateikė Vengrijos teismas, kuris veikė pagal Vengrijos Respublikos Tarybai pateiktą pranešimą, susijusį su Pagrindų sprendimo 6 straipsnio 3 dalimi, tačiau šios šalies prokuratūrai tokia teisė nesuteikta.

46. Taigi grįžtu prie išeities taško, t. y. nacionalinio sprendimo, priimto anksčiau už EAO. Kaip matyti iš Pagrindų sprendimo struktūros, iš tiesų šis nacionalinis sprendimas yra mažiau svarbus už patį EAO. Faktiškai jis minimas tik 8 straipsnyje, reglamentuojančiame „informaciją“, kuri turi būti pateikta EAO ir įtraukta į priede pateiktą formą. Teisingumo Teismas 2016 m. birželio 1 d. Sprendime *Bob-Dogi*²⁰ pabrėžė pareigą užtikrinti, kad nacionalinis AO būtų išduotas prieš EAO, tačiau Pagrindų sprendime būtų EAO skiriama daugiausia dėmesio. Nors nacionalinis AO būtinas, jis tėra prielaida EAO išduoti.

47. Dėl baudžiamajam procesui taikytinos tvarkos bet kurioje jo stadijoje (t. y. ikiteisminio ir parengtinio tyrimo bei teismo plenarinio posėdžio stadijose) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad „<...> baudžiamojo persekiojimo, laisvės atėmimo baudmės, sprendimo dėl įkalinimo vykdymo procedūros arba baudžiamosios bylos nagrinėjimo iš esmės procesas nepatenka į Pagrindų sprendimo ir Sąjungos teisės taikymo sritį <...>“²¹.

48. Taigi logiška, kad, siekiant nustatyti tvarką, reikia remtis kiekvienos valstybės narės teisės aktais, su sąlyga, kad atitinkamomis teisės aktų nuostatomis šioje byloje būtų paisoma pagrindinių teisių, kurios įtvirtintos ir EŽTK, įskaitant teisę į laisvę ir teisę į veiksmingą teisinę gynybą, nurodytas minėtos konvencijos 5 ir 13 straipsniuose bei Chartijos 6 ir 47 straipsniuose.

49. Prokuratūros dalyvavimas ikiteisminiame tyrime ir galimas dalyvavimas parengtiniame baudžiamajame tyrime paliekamas kiekvienos valstybės narės teisinės sistemos diskrecijai. Iš tikrųjų šis principas taikomas Sąjungos teisėje, ir faktiškai kitoje svarbioje teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose srityje, kuri nurodyta SESV 82 straipsnyje ir Direktyvos 2014/41/ES²² 2 straipsnyje, prokuratūra aiškiai nurodyta kaip viena iš institucijų, galinčių išduoti Europos tyrimo orderį²³.

50. Pripažinimas, kad prokuratūra gali būti „teismo sprendimą“ priimanti institucija, galinti numatyti vieną ar kelias konkrečias tyrimo priemones, kurios taikomos kitoje valstybėje („vykdančiojoje valstybėje“) siekiant surinkti įrodymų, rodo, kad prireikus Sąjungos teisės aktų leidėjas supranta svarbų prokuratūros vaidmenį baudžiamajame procese. Nereikia pamiršti, kad Europos tyrimo orderis yra dar viena priemonė, patvirtinta laikantis teismo sprendimų ir nuosprendžių tarpusavio pripažinimo principo, kuris nuo 1999 m. spalio 15 ir 16 d. Tamperės Europos Vadovų Tarybos išvadų Sąjungoje bendrai laikomas teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose kertiniu akmeniu.

20 — Byla C-241/15, EU:C:2016:385.

21 — 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimas *F* (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 48 punktą).

22 — 2014 m. balandžio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl Europos tyrimo orderio baudžiamosiose bylose (OL L 130, 2014, p. 1). Pagal jos 36 straipsnį valstybės narės vėliausiai 2017 m. gegužės 22 d. turi imtis reikiamų priemonių šiai direktyvai įgyvendinti.

23 — Europos tyrimo orderis baudžiamosiose bylose (ETO) pagal Direktyvos 2014/41 1 straipsnį yra „<...> valstybės narės (toliau – išduodančioji valstybė) teisminės institucijos priimtas arba patvirtintas teisminis sprendimas, kad kitoje valstybėje narėje (toliau – vykdančioji valstybė) būtų įvykdyta viena ar kelios konkrečios tyrimo priemonės siekiant gauti įrodymų pagal šią direktyvą“. Šios direktyvos 2 straipsnio c punkto i papunktyje numatyta, kad „šioje direktyvoje taikomos šios terminų apibrėžtys: <...> išduodančioji institucija <...> teisėjas, teismas, tiriantysis teisėjas ar *prokuroras, kompetentingas atitinkamoje byloje <...>*“. Išskirta mano.

51. Iš tiesų prokuratūros veiksmų vienoje srityje (susijusioje su laisve, kuri yra apribota dėl asmenų sulaikymo) nereikėtų lyginti su jos veiksmais kitoje srityje (įrodymų rinkimas). Noriu pasakyti, kad Direktyvoje 2014/41/ES jos pripažinimas kaip teisminės institucijos išduodant tyrimo orderius nebūtinai reiškia, kad toks pripažinimas taikomas ir EAO pagal Pagrindų sprendimą. Tačiau šis teisės aktas iš esmės patvirtina argumentą dėl plataus aiškinimo, kuriuo remiantis prokuratūrą galima priskirti prie sąvokos „teisminė institucija“ bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose srityje (įskaitant EAO), kuri minima SESV 82 straipsnyje.

52. Šiais argumentais noriu pabrėžti išskirtinį prokuratūros požymį, t. y. jos gebėjimą, jeigu tai leidžiama pagal kiekvienos valstybės narės konstitucines arba kitas teisės aktų nuostatas, dalyvauti vykdant baudžiamąjį teisingumą kaip valstybės įrankiui, kuris atlieka baudžiamąjį persekiojimą ir bent laikinai ribotam laikotarpiui net gali išduoti kardomojo kalinimo ir sulaikymo orderius arba priimti jiems prilygstančius sprendimus prieš sulaikytiesiems atsiduriant teisme, kuris turi priimti sprendimą dėl asmens paleidimo ar laisvės atėmimo.

53. Teisingumo Teismas taip pat pabrėžė prokuratūros funkciją baudžiamuosiuose procesuose, galiausiai laikydamas ją (kalbant apie vieną iš jos sprendimų vykstant minėtiems procesams) „valdžios institucija, turinčia dalyvauti vykdant baudžiamąjį teisingumą atitinkamoje nacionalinės teisės sistemoje“²⁴.

54. Savo ruožtu Europos Žmogaus Teisių Teismas pripažino, kad prokurorais gali būti laikomi „teisėj[ai] ar kit[i] pareigūn[ai], kuri[ems] pagal įstatymą priklauso teisė vykdyti teismines funkcijas“ ir kuriems pagal EŽTK 5 straipsnio 3 dalį laikantis to paties straipsnio 1 dalies c punkto sąlygų turi būti pristatomas kiekvienas sulaikytas ar suimtas asmuo.

55. Iš tikrųjų keliuose sprendimuose, kurie priimti nuo 1979 m. gruodžio 4 d.²⁵ ir tarp kurių yra 2010 m. kovo 29 d. didžiosios kolegijos sprendimas²⁶, Europos Žmogaus Teisių Teismas sąvokas „kompetentinga teisminė institucija“ ir „teisėj[as] ar kita[s] pareigūn[as]“, kuriam pagal įstatymą priklauso teisė vykdyti teismines funkcijas“ (abi sąvokos vartojamos EŽTK 5 straipsnyje, skirtame teisei į laisvę ir saugumą), aiškino taip, kad jos apima prokurorus, jeigu jie turi su minėtomis sąvokomis siejamas garantijas (prie šio klausimo dar grįšiu).

56. Galiausiai, kalbant apie nacionalinę teisę, reikėtų pažymėti, kad Vengrijos Respublikoje prokurorai gali nurodyti sulaikyti asmenį („kardomojo kalinimo“ srityje), jeigu tenkinamos Vengrijos baudžiamojo proceso kodekse numatytos sąlygos, kurias minėjau²⁷. Be to, prokuratūra gali patvirtinti arba atšaukti analogišką orderį, kurį prieš tai išdavė policija. Abiem atvejais, mano nuomone, svarbiausia tai, kad toks prokuratūros nustatytas, pripažintas arba patvirtintas laisvės atėmimas yra ribojamas teisės aktų²⁸ ir taikomas trumpam laikotarpiui, nes asmuo, kuriam taikomas kardomasis kalinimas, turi būti perduotas teismui arba paleistas į laisvę per 72 valandas. Teismas yra vienintelė kompetentinga institucija sulaikytajam skirti „pirminį areštą“ prieš priimant sprendimą jo byloje.

24 — 2016 m. birželio 29 d. Sprendimas *Kossowski* (C-486/14, EU:C:2016:483, 39 punktas). Minėtu atveju *Kołobrzeg* apylinkės prokuratūra (Lenkija) nurodė galutinai nutraukti baudžiamąjį persekiojimą, o *Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg* (Hamburgo apeliacinis apygardos teismas, Vokietija) pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl 1990 m. birželio 19 d. Šengeno (Liuksemburgas) pasirašytos ir 1995 m. kovo 26 d. įsigaliojusios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo 54 ir 55 straipsnių ir Chartijos 50 straipsnio, taip pat 52 straipsnio 1 dalies išaiškinimo. Be to, prokuratūros, kaip „valdžios institucijos, kurios funkcija yra dalyvauti administruojant nacionalinės baudžiamosios teisės sistemą“, kvalifikavimas pateiktas 2003 m. vasario 11 d. Sprendime *Gözütok ir Brügge*, (C-187/01 ir C-385/01, EU:C:2003:87, 28 punktas).

25 — EŽTK byla 7710/76 *Schiesser / Šveicarija* (CE:ECHR:1979:1204JUD000771076).

26 — EŽTK byla 3394/03, *Medvedev ir kt. / Prancūzija* (CE:ECHR:2010:0329JUD000339403).

27 — Žr. šios išvados 15 ir 16 punktus.

28 — Baudžiamojo proceso kodekso 126 straipsnis.

57. Atsižvelgiant į šį reglamentavimą, kuris, manau, atitinka EŽTK 5 straipsnį, Vengrijos prokuratūra veikia kaip institucija, kuri, būdama nepriklausoma nuo vykdomosios valdžios, dalyvauja vykdamas teisingumą, kai patraukia asmenį baudžiamojon atsakomybėn (t. y. reikalauja taikyti valstybės *ius puniendi*), laikydamosi kitokios pozicijos nei teismas, ir yra įgaliota taikyti asmenų laisvę veikiančias ribotos trukmės laikinąsias priemones, nedarydama poveikio būtinam paskesniajam teismo sprendimui.

58. Remiantis Teisingumo Teismo pateiktu Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkto išaiškinimu, trys šioje nuostatoje nurodytos sprendimų kategorijos (t. y. sprendimo įrodymas, arešto orderis arba kitas tokį patį poveikį turintis vykdytinas teismo sprendimas) patenka į sąvoką „nacionalinis teismo sprendimas“, kuri skiriasi nuo vėlesnio EAO²⁹. Tiksliau, Teisingumo Teismas patvirtino, kad prieš išduodant EAO kuri nors nacionalinė teisminė institucija turėjo priimti „tam tikrą sprendimą, pavyzdžiui, išduot[i] nacionalinį arešto orderį, kuriuo remiantis būtų išduotas Europos arešto orderis“³⁰.

59. Taigi manau, kad tokiu Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimu iš esmės pritariama tam, kad prokuratūros išduoti arba patvirtinti nacionaliniai arešto orderiai būtų pripažinti kaip turintys „teismo sprendimo“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą, pobūdį, kuriuo remdamasis teismas vėliau išduoda EAO.

60. Be to, Sprendime *Bob-Dogi* kartu su pažodiniu aiškinamuoju elementu Teisingumo Teismas atkreipė ypatingą dėmesį į tai, kad jeigu nacionalinis AO nėra išduotas, tai galėtų kliudyti „procesinėms garantijoms ir pagrindinėms teisėms, kurių gynybą turi užtikrinti išduodančiosios valstybės narės teisminė institucija“, nes atitinkamas asmuo netektų „pirmojo jų apsaugos lygio“, t. y. išimtinai nacionalinės apsaugos³¹.

61. Nemanau, kad šioje byloje toks nuogąstavimas yra pagrįstas, nes pagal Vengrijos baudžiamojo proceso kodeksą visais atvejais užtikrinama sulaikytojo teisė per 72 valandas stoti prieš teismą, jeigu policija išduoda nacionalinį AO, kurį patvirtina prokuratūra. Taip laikomasi EŽTK 5 straipsnyje nustatytų procesinių reikalavimų, t. y. teismas atlieka sulaikymo teisėtumo kontrolę.

62. Prokuratūros priskyrimas prie „teisminės institucijos“, kuri, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimą, laikydamosi minėtų griežtų sąlygų gali skirti arba patvirtinti laikiną laisvės atėmimo bausmę (t. y. nacionalinį AO), nereiškia, kad ji prilyginama teismui, kuris galėtų pasinaudoti SESV 267 straipsniu³². Be to, kad ne visos „teisminės“ institucijos turi būti „teismas“, suprantant šią sąvoką siaurai, pažymėtina, kad institucijos, galinčios arba privalančios pateikti prejudicinius klausimus, yra tos, kurios nagrinėja jose iškeltas bylas ir kurioms reikalinga Teisingumo Teismo pagalba. Prokuratūra nėra viena iš šių institucijų, nors ją pagal Pagrindų sprendimą ir galima laikyti „teismine institucija“, kai pagal nacionalinės teisės aktus jai leidžiama priimti nacionalinius AO. Todėl šie gali būti laikomi arešto orderiais arba vykdytinais teismo sprendimais, turinčiais tą pačią galią, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punktą.

63. Be to, pripažinti prokuratūrą „teismine institucija“, pagal Pagrindų sprendimą įgaliota priimti nacionalinius AO, netrukdo tai, kad arešto orderį išdavęs (arba policijos išduotą arešto orderį patvirtinęs) prokuroras vėliau atstovauja prokuratūrai sulaikytojo baudžiamojame byloje. Europos Žmogaus Teisių Teismo prevencinės priemonės, nurodytos mano minėtuose 1979 m. gruodžio 4 d. ir

29 — 2016 m. birželio 1 d. Sprendimas *Bob-Dogi* (C-241/15, EU:C:2016:385), 46, 49, 51, 52, 56 ir 57 punktai).

30 — Ten pat, 57 punktas.

31 — Ten pat, 55 punktas.

32 — Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas tinkamai remiasi 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimu *X* (C-74/95 ir C-129/95, EU:C:1996:491). Teisingumo Teismas šio sprendimo 19 punkte pateikė nuorodą į generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvadą (6–9 punktai) ir ja remdamasis konstatavo, kad „*Procura della Repubblica* vaidmuo pagrindinėje byloje yra ne visiškai nepriklausomai išspręsti ginčą, bet, veikiant kaip kaltintojui baudžiamajame procese, prirėkus perduoti jį nagrinėti kompetentingai teisminei institucijai“.

2010 m. kovo 29 d. sprendimuose³³, aiškinamos atsižvelgiant į EŽTK 5 straipsnio 1 dalies c punktą³⁴, t. y. apima atvejį, kai prokuratūra veikia kaip teismui alternatyvi institucija sprendžiant, ar pratęsti sulaikytojo laisvės atėmimą. Tačiau taip nėra šioje byloje, nes, kaip minėjau, pagal Vengrijos baudžiamojo proceso kodeksą sulaikytieji (remiantis policijos orderiu, kurį vėliau patvirtina prokuratūra) perduodami teismui arba paleidžiami į laisvę. Šiuo atveju niekas nedraudžia prokuratūros atstovui dalyvauti kitose proceso stadijose.

64. Pabaigoje norėčiau grįžti prie išeities taško: Vengrijos teismas, kuris šioje byloje išdavė EAO, tikrai tai padarė vadovaudamasis atitinkamais kriterijais, išnagrinėjęs ir įvertinęs aplinkybes, kuriomis buvo galima tokį orderį vykdyti, įskaitant tai, kad jau buvo išduotas nacionalinis AO. Todėl logiška, kad minėtas teismas turėjo įvertinti aplinkybes, kuriomis nacionalinis AO buvo išduotas dalyvaujant prokuratūrai, o tai turėtų užtikrinti teisėtumo ir tinkamumo kontrolę. Jeigu prokuratūra patvirtino policijos sprendimą dėl sulaikymo, o Vespremo apylinkės teismas savo ruožtu pritarė prokuratūros veiksmams, tai iš esmės suteikė reikiamas garantijas EAO išdavimo procesui, tiksliau, kiek tai susiję su pirmuoju apsaugos lygiu, kurio reikalaujama pagal Teisingumo Teismo praktiką (2016 m. birželio 1 d. Sprendimas *Bob-Dogi*)³⁵.

V – Išvada

65. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamo pirmosios instancijos teismas, Nyderlandai) pateiktus klausimus:

1. 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos, iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR, 8 straipsnio 1 dalies c punkte vartojama sąvoka „teismo sprendimas“ yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka ir turi būti aiškinama vienodai visoje Europos Sąjungoje.
2. Policijos išduotas ir vėliau prokuratūros patvirtintas nacionalinis arešto orderis tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamosios šioje byloje, gali būti laikomas „teismo sprendimu“, kaip tai suprantama pagal minėto Pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalies c punktą, kuriuo remiantis priimamas paskesnis Europos arešto orderis.“

33 — Žr. šios išvados 55 punktą.

34 — Europos Žmogaus Teisių Teismas šią nuostatą aiškina taip, kad „teisminė institucija turi užtikrinti būtinas nepriklausomumo nuo vykdomosios valdžios ir šalių garantijas, todėl ji toliau negali dalyvauti baudžiamajame procese prokuratūros vardu ir, išklausiusi paveiktąjį asmenį bei patikrinusi tokių priemonių teisėtumą ir pagrįstumą, turėtų būti įgaliota įsakyti paleisti asmenį į laisvę, jį suimti arba sulaikyti <...>“ (2010 m. kovo 29 d. EŽTK sprendimas *Medvedyev ir kt.* / *Prancūzija* (CE:ECHR:2010:0329JUD000339403, 124 punktas).

35 — Žr. šios išvados 60 punktą.